כל העדויות הסנסציוניות של הרצח ה־כפול כבר נשמעו, לפני שנה. כאשר נידון טוביה אושרי, חברו ושותפו של גומדי, על פשע זה. אז **התברר לכל** כי עמוס אוריון ועזר כהן, שהשתחררו מבית־הסוהר, ניסו לסחוט כסף מגומדי ואושרי, אנשי כנופית הכרם. הם השפילו והיכו את אושרי, וקבעו פגישה במיפעל בר־בקר, כדי לקבל סכום כסף עצום.

אך תחת כסף חיכה להם במיפעל מטח של כדורי עוזי. השניים נהרגו ונפרסו ל־חתיכות, ואחר כך הועברו שרידיהם לחו־לות אשדוד, שם נקברו. עד־המדינה, רמי ערוסי, סיפר את גירסתו במלואה וגרם בכך להרשעתו של אושרי. עם תום עדותו נשלח ערוסי על־ידי המדינה לאי־שם, ולא היה כבר בארץ כאשר החל מישפטו של גומדי.

ההפתעה גרמה כאשר בית־המישפט ה־עליון החליט, לפי בקשתו של יעקב רובין, סניגורו של אושרי, לאפשר לו לחקור את גומדי לצורך העירעור. משפטנים תמהו אם יהפכו החברים הוותיקים ליריבים, בגלל מישפט הרצח התלוי על ראשם.

אך בינתיים נשמעו כמעט כל עדויות ה־תביעה במישפטו של גומדי, ורק אבנר („כושי") מעודד היה היחיד ששינה את גירסתו, וניסה לזכות כליל את גומדי. הוא טען כי דברים שאמר במישטרה בעבר הו־צאו ממנו בפיתוי ובלחץ, ואינם אמת.

בשלב זה נפסק המישפט והוא יתחדש באוקטובר. עדותו של גומדי במישפט תשמע רק אחרי סיום משפטו שלו.

ד"ר עדנה קפלן, סניגוריתו של גומדי, ורשה בתוקף כי התביעה תביא את ערוסי להעיד באופן אישי גם במישפטו של מר־שה. היא התנגדה להגשת עדותו בכתב. ב־סקרנות מצפים כעת משפטנים לראות, אם אמנם תביא המדינה את ערוסי בחזרה ל־ישראל, או כיצד תצליח לצאת מעניין זה בלי הבאתו.

רחמים אהרוני וסניגורית עדנה קפלן בבית־המישפט

סיוון: מלכודת הרדאר

אפי קרבנות הראדאר במדינה שמ־חו, כאשר שמעו כי פסק־דין חדיש מאפשר לקעקע את אמינותו של מכשיר ה־שטן הזה. ישראל קז, יבואן מכוניות נסע לירושלים, כאשר מכונית פיירמונט מיש־טרתית עצרה אותו ליד הקילומטר ה־37 מתל־אביב, והרס"ר שנהג בה קבע כי קז נסע במהירות של 105 קמ"ש.

צריך הרבה עקשנות כדי להילחם במנ־גנון המישטרתי ולתקוף את מכשיר הרא־דאר, כדי להימנע מקנס של כ־2000 שקל. אך קז פנה לעורך־הדין עמיקם לוויתן, ה־מתמחה בענייני תעבורה, והוציא כמיליון וחצי לירות כדי להוכיח את חפותו. הוא הצליח. בפסק־דין עקרוני קבע השופט, משה רנד, כי קיים ספק באמינותו של מכ־שיר הראדאר. במיקרה זה, וזיכה את קז מהאשמה.

במישפט העיד מומחה מטעם הנאשם, כי סיבות רבות בשטח גורמות לקריאות מוט־עות של מכשיר הראדאר. לכן, אחרי תק־דים זה, יכול כל אדם ליהנות מפירותיו ולטעון בבית־המישפט כי היה קיים אחד הגורמים המנטרלים את המכשיר, ולכן אין לקבל את קריאתו כהוכחה.

תקדים זה התמקד אך ורק במכשיר ה־נקרא KR11 ולא בראדאר הנייח בכבי־שים. אולם השופט קבע, כי חלק מקבי־עותיו באשר לשגיאות אפשריות חל גם על הראדאר הנייח, וגם על זה המופעל באמ־צעות מצלמות.

בעיקבות פסק הדין עברה המישטרה על תיקים תלויים ועומדים בעבירות שהוגשו על־פי ראדאר KR11. בכל המיקרים שבהם נותר ספק בקבע־עת הראדאר על־פי קבי־עות בית־המישפט — בוטלו התיקים.

מכוניות פיירמונט שבתוכן מכשיר ראדאר זה, ממשיכות לפעול בכבישים. חלק גדול מהפגמים תוקן, ולמפעיליהן ניתנו הנ־חיות חדשות, על־פי הוראות בית־המיש־פט.

תמוז: הרצח הכפול החדש

בעוד נמשך מישפטו של גומדי ברצח עמוס אוריון ועזר כהן, חשפה המיש־טרה רצח כפול נוסף בעולם התחתון. מישל נחמיאס ושולמית שלי נרצחו, וגופותיהם הוסתרו. סיבת הפשע: החשש פן השניים יסגירו למישטרה את שמעיה אנג'ל ואנ־שים אחרים, שהיו שייכים לרשת־סמים גדו־לה.

כמות גדולה של הרואין נמצאה אצל חגית ולדמן בנמל־התעופה. היא נעצרה ו־מפעיליה ברשת־הסמים ניסו לנתק כל קשר שיוביל אליהם. היא הכירה רק את האנ־שים ששלחו אותה ומסרו לה כסף, ואלה, לדברי המישטרה, היו מישל ושולי. אולם שני אלה הכירו אנשים שונים, שעמדו מעליהם בהיראכיית הפשע.

אנג'ל, אשתו, חיים שושן ואחרים, הצי־עו מיקלט לשולי ולמישל. הם הבריחו את הנערה לחיפה, ואת מישל החביאו בסבך העצים בפארק־הירקון. אנג'ל ניצל את ידידותו של מרדכי רובין, „איש היערות," מתבודד תימהוני, המכיר כל שעל וכל מי־סתור בשטח הירקון. תחת עץ מסועף ה־קים רובין למישל אוהל, ושם רצחו אותו, לדברי כתב־התביעה, אנג'ל וחבריו, שבוע אחרי שהוסתר. חברתו, שולי, נרצחה ב־מכונית בדרכה לתל־אביב, על־ידי חיים שושן ושרה („שמוליק") אנג'ל.

בינתיים הודה באשמה רק „איש היע־רות." הוא הורשע וישמש כנראה עד נגד אנג'ל וחבריו, בעת מישפטם הקרוב.

גם מישפט זה נחשב להצלחה גדולה של מישטרת־ישראל, אשר בעבודת־נמלים גיל־תה את הקשרים בין כל גיבורי הפרשה ואספה נגדם עדויות מוצקות. בינתיים, מ־תברר בחיפה מישפטו של שושן ברצח נו־סף שבוצע בחיפה. בית־המישפט נתקל ב־קשיים בגלל התנגדותו של שושן למנות ל־עצמו עורך־דין — הוא מסרב בתוקף לקבל שירותיו של סניגור.

אב: המרעילים

וכנית ראשונה להרעיל עד־מדינה התגלתה השנה, כאשר נתפסה במיש־טרת גבעתיים כנופיה של מרעילים. באו־תה תחנה הוחזק, בשמירה מישטרתית, עבריין בשם נפתלי אשכנזי. אשכנזי היה מעורב בענייני שוד שונים עם יעקב שמש, ועמד לשמש עד־מדינה נגדו. כדי למנוע עדות כזו, התארגנה חבורה של אנשים, שבדרך מסובכת ומסוכנת ניסו להרעיל את העד בתחנת־המישטרה.

שמש אסף לעצמו חבורה של עוזרים. אחד מהם, אלי אבוטבול מאשדוד, איר־גן את ההרעלה כעסק מישפחתי. לדברי כתב־האישום, הוא השיג את הרעל מחבר בשם יורם צרפתי. הרעל נוסה קודם לכן על חמור, כדי לבדוק אם הוא פועל. כאשר מת החמור, החליטו בני החבורה כי הגיעה המועד לבצע את תוכניתם. אבוטבול נטל איתו את בתו, זוהרה אדרי, שבאה עם ילדתה הקטנה, וגם את אהובתו, מירה לווינ־שטיין. שתי הנשים קיבלו תפקידים בתוכ־נית. זוהרה נשלחה כמרגלת לתחנת־המיש־טרה שבה הוחזק עד־המדינה. היא היתה אמורה לברר היכן הוא יושב, ומהם סידרי הארוחות והשתייה בתחנה. היא גילתה את מקומו של המיתם, וכאשר זה היה מוכן ל־שתיית התה, היה עליה לסמן לאביה ולמי־רה, שעמדו בחוץ. תפקידה של מירה היה למזוג את בקבוקון הרעל שבידה אל תוך מיתם־המים הרותחים ולהסתלק.

משום מה עוררו בני־החבורה את חשדות השוטרים בתחנה הקטנה, והם נעצרו לפני שהצליחו לבצע את תוכניתם. התובעת ב־מישפט זה, פנינה דבורין, תהיה גם התו־בעת במישפטו של הרצל אביטן וחברתו, אורית ארביב. הנאשמים ברצח רוני ניצן ושוד קרן־אור. כל פרשיות הפשע האלה קשורות זו בזו, וקשורות באיתם אנשי ה־עולם התחתון.

יעקב שמש, שהיה העילה להרעלה, ברח וטרם נתפס. הוא חשוד כי השתתף גם ב־רצח רוני ניצן ושוד קרן אור, והמישטרה מעוניינת מאוד בתפיסתו.

מכל חברי רשת־ההרעלה נותר על ספסל־הנאשמים רק יורם צרפתי. אבוטבול הפך עד־מדינה, בתו זוהרה הודתה באשמתה ו־הורשעה, וגם מירה, אהובתו, הודתה ומצפה לגזר־דינה.

מירה לוינשטיין: למסוך רעל

אלול: לטוס בשבת

את השנה סוגר הבג"ץ הנועז, שציוה בצו ביניים להמשיך להפעיל את ח־ברת אל־על במתכונת הקודמת, ואסר על שינויים כלשהם, לפני שינמק היועץ המיש־פטי את עמדת הממשלה, ועדת־הכספים של הכנסת וועדת־השרים לענייני אל־על.

את העתירה הגישו שמונה עובדי אל־על, המספלים בעניין מזה כמה חודשים. עורך־דינם, דרור חוטר־ישי, כבר פנה כמה פע־מים לבית־הדין לעבודה ולבג"ץ נגד הח־לטות שונות של הממשלה בעניין זה מאז חודש מאי, והצליח להשיג צו החלטי נגד החלטת הממשלה. גם הפעם, כאשר העבירה הממשלה את הכדור לוועדת־הכ־ספים של הכנסת ובתרגיל פרלמנטרי מכוער הצליחה להשיג רוב לסגירת אל־על בשב־תות, פנה עורך־הדין חוטר־ישי שנית ל־בג"ץ.

הוא טען כי הצבעת ועדת־הכנסת בלתי־חוקית, מכיוון שהשתתפו בה חברים שלא נבחרו אליה מלכתחילה.

גם עורך־הדין איתמר הכהן מירושלים ה־גיש עתירה דומה, בשמו ובשם מתמחה שלו, שהוא טייס באל־על. הם ביקשו צו־על־תנאי נגד הממשלה, משום שהחלטתה נתקבלה משיקולים פסולים של כפייה דתית.

כל העתירות צורפו יחדיו, והשופטים מאיר שמגר, דב לוין ויהודה כהן, הוציאו צו על־תנאי נגד הממשלה וועדת־הכספים וצו־ביניים המונע כל שינוי בסטאטוס־קוו באל־על עד סיום ההליכים בבג"ץ.

החלטה זו היא ציון דרך נוסף בדרכו של בית־המישפט הגבוה לצדק, אשר החל בשנים האחרונות לבדוק יותר ויותר את החלטות הרשות המבצעת והמחוקקת. קשה להאמין כי החלטה מסוג זה היתה יכולה להינתן לפני עשר שנים.

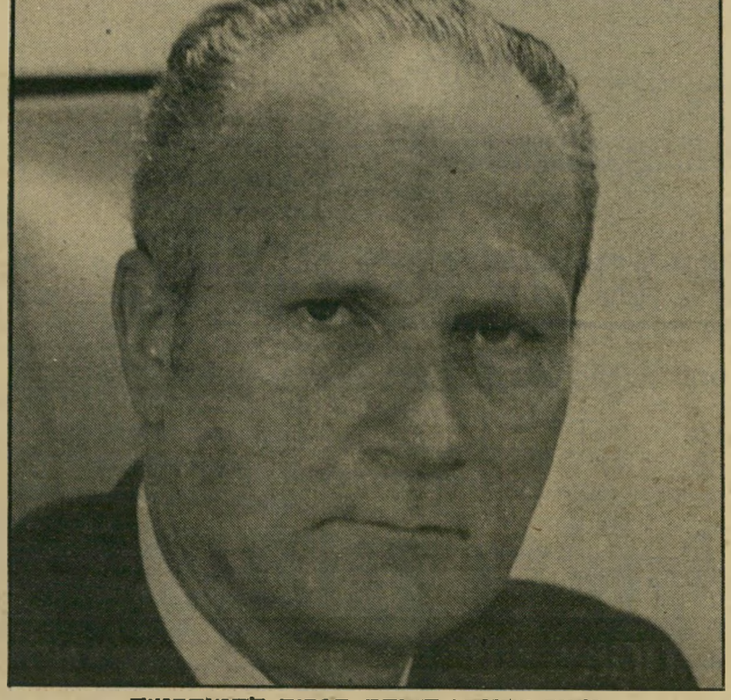

מאיר שמגר: תעודת בגרות לדמוקרטיה